

slaaet for den øvrige Del af Landet. Fiskene, særlig Flynderne her i Øresund, ere jo mindre end i adskillige andre Farvande, og denne Indskrækning har derfor fuld Begrundelse. Afsætningen er imidlertid begrænset noget stærkere end vistnok nødvendigt. Naar man havde indskrænket Ilandbringelsen til København, vilde det formentlig have været tilstrækkeligt. Naar disse Fisk kun kunne ilandbringes til Forbrug i Sjællands Landdistrikter og Købstæder, f. Eks. Helsingør og dens nærmeste Omegn, saa vilde man vistnok opnaa den Hensigt, som man har haft med denne Begrænsning. Der er jo noget vist harmligt for Fiskerne her i, at de ikke maa fange og ilandbringe disse mindre Fisk, medens Nabolandenes Fiskere bringe de smaa Fisk i Land; de kunne fange Fiskene saa smaa, det skal være, og bringe dem hjem til deres Land og sælge dem der.

Jeg skal endelig bringe et Spørgsmaal frem, som egentlig ikke falder ind under denne Lov, men som Udvalget maaske ogsaa kunde have sin Opmærksomhed henvendt paa, nemlig den Maade og det Tidspunkt, hvorpaa de militære Øvelser paa Søbefæstningen foretages. Det er nemlig i den bedste Fisketid, at disse Øvelser foretages, og de foraarsage, at man afskærer en Del af Farvandet og derved berøver Fiskerne en stor Del af den Fortjeneste, som de ellers vilde kunne have. Paa Landjorden har man henlagt de store militære Øvelser til den Tid af Aaret, hvor det ikke generer Agerdyrkerne, at Militæret færdes over Markerne. Det samme maatte vel kunne lade sig gøre for Søbefæstningens Vedkommende, idet Indkaldelsen af Mandskabet der jo slet ikke staar i nogen Forbindelse med Indkaldelsen af det øvrige Mandskab, da de Øvelser, som Flaaden foretager i Forbindelse med Søbefæstningen, ere ganske uafhængige af de Øvelser, der foretages paa Landjorden. Maaske det ærede Udvalg vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt og eventuelt forhandle med Marineministeren desangaaende.

Markvorsen: Ved at høre Forhandlingerne her i Gaar og i Dag have vi alle faaet Følelsen af, at det Lovforslag, vi have til Behandling i Øjeblikket, er meget vidtrækkende og angaar et Omraade, som det er meget vanskeligt at lovgive paa. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik), naar han antydede, at Fiskeriet var fri Næring, og at det ikke taalte ret mange Indskræn-

ninger. De Indskrækninger, der findes for Øjeblikket, kunne deles i to Slags. Den ene Slags angaar navnlig Østersregallet, Aale- og Laksegaarde, den anden angaar nærmest Forbud mod Brugen af visse Redskaber paa bestemte Steder og paa bestemte Tider af Aaret. Vor Opgave her burde ikke være at forøge disse Indskrækninger, navnlig ikke de første, men Opgaven burde være med Fremtidens Tarv for Øje og med Bevarelsen af Fiskeriet som fri Næring at give nogle Ordensregler, dels saadanne, som ere absolut nødvendige, og dels saadanne, som ere hensigtsmæssige. For at undgaa Misforstaaelse vil jeg paa Forhaand udtale, at jeg nødig vil være med til at gøre nogen Uret, jeg vil helst, som et gammelt Ord siger, gøre Ret og Skel til alle Sider. Ved det foreliggende Forslag gør sig jo meget modstridende Interesser gældende. Der er Aalegaardsretten paa den ene Side og det fri Fiskeri paa den anden, der er de staaende Garn i Modsætning til de bevægelige osv. Men naar man ser paa de mange fattige danske Familier, som Landet over ernære sig ved Fiskeri, tror jeg, at dette høje Ting nødig skulde være med til at lægge disse mange Familier Hindringer i Vejen i deres Næring, men vi skulde gøre vort til, at dette Arbejde kan fortsættes med samme Iver, Interesse og Tilfredshed, som det hidtil har fundet Sted.

Naar jeg ser paa den nugældende Lovs § 3, som det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) oplæste i Gaar, og sammenligner den med D. L. 5—10—43, som lyder saaledes: „Een hver maa nyde Aalegaarde for sin egen Grund, undtagen i de Fjorde, som Kongen og den menige Mand haver Skade af“, og som altsaa blev ophævet ved den nugældende Fiskerilov, ser jeg ikke rettere, end at der ved den nugældende Lovs § 3 er blevet berøvet de danske Fiskere et stort Vandomraade, og jeg vil tilføje, at jeg ikke kan se, at der vilde øves nogen Uret mod dem, der have faaet Fordel af den nugældende Lovs Bestemmelser, om Fiskerne fik den Ret eller dog den væsentligste Del af den Ret tilbage, som de for 15—16 Aar siden maatte afstaa. Jeg tænker selvfølgelig her nærmest paa Smaaavande og Fjorde, det var navnlig i Fjordene, at D. L. 5—10—43 hjemlede fri Fiskeriet og Beskyttelse, og blandt Fjordene tænker jeg specielt paa Limfjorden. Jeg ved meget vel, at der i Limfjorden fra gammel Tid af — vi hørte jo af det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (C. Sørensen), at det var lige